

“Espanya de veres”

L’Espanya “de veres” ha parlat. Els resultats de les eleccions de diumenge 20 han dibuixat un mapa polític i parlamentari que dificulta enormement la governabilitat de l’Estat. L’Espanya “de veres” que afirmava representar el Partit Popular –“amb seny”, en el cas de Catalunya– és una Espanya variada i contradictòria. Des dels qui no volen que canvie res fins als qui demanen una ruptura social o proposen el reconeixement de les profundes diferències nacionals que hi conviuen. L’Espanya “de la perifèria” –del País Basc, del País Valencià, de Galícia, de Catalunya i de les Balears– ha donat espai i joc a Podem, amb matisos importants en cada territori, que es va presentar a les eleccions demanant un canvi constitucional substancial. L’Espanya hegemònica fins ara, malgrat algunes concessions temporals, la d’arrel castellana i tirada jacobina, s’ha fet forta en la resta de l’Estat. Amb l’excepció, curiosa, de Madrid, que també ha cedit un espai important a Podemos.

El problema de tot plegat, el problema “de veres”, és la dificultat de fer coincidir posicions. D’acostar les sensibilitats entre els qui no canviarien res, en un Estat en què les institucions han quedat en una profunda evidència durant els darrers anys, i els qui demanen canvis radicals. Fins i tot també entre els qui ja s’han decantat per separar-se’n. Per damunt de totes aquestes opcions, sobretot de les més fortes i hegemòniques, plana la intransigència. Una intransigència que situa ara la governabilitat de l’Estat en una precarietat sense precedents en els darrers anys.

Aquest és ara el gran repte de Mariano Rajoy, un home incapaç de resoldre’n cap. El Partit Popular ha guanyat les eleccions, però prèviament havia escampat la sal al seu voltant. El PP ha estat incapaç de governar amb humilitat i tolerància. Ha fet i ha desfet al seu gust. Ha intentat arrasar l’oposició. Ha estat incapaç d’arribar a cap acord amb ningú. No és estrany que ara el PSOE s’haja tancat en banda i que es negue a concedir al seu màxim rival polític ni tan sols l’abstenció que podria garantir una certa estabilitat inicial al nou Govern. Potser Pedro Sánchez acabarà cedint. Potser els mercats financers, els poders fàctics i visibles de l’Estat i la Unió Europea acabaran convenent-lo a la força. Però qual-sevol solució serà insatisfactòria i precària. Perquè a l’Espanya actual, com a la de sempre, el més fort només ha sabut imposar-se destruint l’adversari. A l’Espanya “de veres” sembla que l’única manera d’introduir canvis i de reconèixer la diversitat nacional que la integra és excloure’n els immobilitistes. Ni l’Espanya de cadascú ni la de “de veres” tenen solució.

63

42

70

58

46

La Galeria

- 73 LITERATURA**
Entrevista a Fiston Mwanza Mujila
- 74 LITERATURA**
Autoretrat amb aliments
Xavier Pla
- 75 MÓN EDITORIAL**
- 76 CINEMA**
El despertar de la barra
Àlex Gorina
- 77 TELEVISIÓ**
Candidats
Toni de la Torre

- 78 TEATRE**
Entre raó i folia
Francesc Foguet i Boreu
- 79 ART**
Dalí al País Valencià
Ricard Mas Peinado
- 80 ART**
Galeria Cànem: fibra estable i duradora
Ricard Silvestre
- 81 GASTRONOMIA**
Canelons a la catalana?
Jaume Fàbrega

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Disseny: Ana Vanesa Prieto
Disseny de la capçalera: Toni Payà
Disseny de la portada: Toni Payà
Publicitat i promoció: Salva Martínez (València)
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa (Barcelona). Tel.: 932 384 262.
Nous projectes: Zaida Torregrosa
Subscripcions: Maria Josep Cánovas
Administració: Pilar Martí
Fotomecànica i impressió: Rotimpres Aiguaviva (Gironès).
Dipòsit legal: V-853-1984